

**Skarga wniesiona w dniu 31 października 2007 r. —
Hiszpania przeciwko Komisji**

(Sprawa T-398/07)

(2008/C 8/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 WE (sprawa COMP/38.784 — Wanadoo España przeciwko Telefónica) i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji z dnia 4 lipca 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 WE (sprawa COMP/38.784 — Wanadoo España przeciwko Telefónica), w której Komisja nałożyła na Telefónica S.A., solidarnie z Telefónica de España S.A.U., grzywnę w wysokości 151 875 000 EUR z tytułu naruszenia art. 82 WE. Zdaniem Komisji w okresie od września 2001 r. do grudnia 2006 r. te dwie spółki stosowały wygórowane ceny za świadczenie usług hurtowych i detalicznych w zakresie dostępu szerokopasmowego.

Na poparcie swoich żądań skarżąca przytacza następujące argumenty:

- naruszenie obowiązku współpracy przewidzianego w art. 10 WE i w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾ w zakresie, w jakim Komisja nie dała hiszpańskiemu krajowemu organowi regulacyjnemu możliwości współpracowania ze sobą w celu rozważenia środków, które umożliwiłyby rozwiązanie w sposób możliwie skuteczny kwestii domniemanego naruszenia;
- naruszenie art. 82 WE z powodu oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do niezbędności produktów hurtowych, kalkulacji kosztów i skutków zachowania Telefónica dla konkurentów i konsumentów;
- zastosowanie ultra vires art. 82 WE, jako że zaskarżona decyzja wpływa na ramy regulacyjne w zakresie łączności elektronicznej obowiązujące w Hiszpanii i tym samym

narusza równowagę między uregulowaniem ex ante i regułami konkurencji. Ponadto brak spójności między wynikami uzyskanymi przez Komisję a międzynarodowym doświadczeniem i rzeczywistością rynku hiszpańskiego, przeszkadzanie hiszpańskiemu krajowemu organowi regulacyjnemu w osiągnięciu celów ustalonych w tych ramach regulacyjnych oraz naruszenie zasady specjalizacji;

- naruszenie zasady pewności prawa, jako że zaskarżona decyzja pociąga za sobą zmianę ex post koncepcji ram regulacyjnych określonych ex ante;
- naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do ukaranego operatora i w odniesieniu do pozostałych operatorów na tym rynku z powodu nieprzestrzegania ram regulacyjnych w dziedzinie, która została już uregulowana przez Comisión del Mercado de Telecomunicaciones (komisję ds. rynku telekomunikacji).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, str. 33).

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2007 r. — Caixa Geral de Depósitos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-401/07)

(2008/C 8/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Caixa Geral de Depósitos (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci Nuno Mimoso Ruiz, Francisca Ponce de Leão Paulouro i Carla Farinhas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE oraz wniesionej jednocześnie i łącznie skargi z tytułu art. 238 WE na podstawie klauzuli arbitrażowej przewidzianej w art. 18 umowy zawartej w dniu 15 listopada 1995 r. pomiędzy Komisją i CGD, za dopuszczalne;

- stwierdzenie, na podstawie art. 230 WE, nieważności art. 1 decyzji C(2007) 3772 z dnia 31 lipca 2007 r.;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej, na podstawie art. 238 WE, niezależnie od tego czy skarga wniesiona na podstawie art. 230 WE zostanie uwzględniona, kwoty 1 925 858,61 EUR wraz z odsetkami za zwłokę, naliczanymi według 7 % stopy ustawowej (Portaria nr 263/99 z dnia 12 kwietnia 1999 r.) za okres od dnia 7 marca 2003 r. (data złożenia wniosku) do dnia 30 kwietnia 2003 r. i według 4 % stopy ustawowej (Portaria nr 291/03 z dnia 8 kwietnia 2003 r.) za okres od dnia 1 maja 2003 r. do całkowitej zapłaty;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Nawet jeśli teoretycznie państwo może odstąpić od żądania zwrotu przez CGD kwoty zażądaney przez Komisję, to zaskarżona decyzja wyklucza z założenia uwolnienie salda należnego przez samą Komisję na rzecz CGD.

Ponieważ w zaskarżonej decyzji Komisja nie rozróżnia pomiędzy pozycją prawną państwa oraz pozycją prawną skarżącej, CGD ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, która choć jest skierowana do Republiki Portugalskiej to dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. Zaskarżona decyzja jest obciążona następującymi wadami:

- Brak uzasadnienia: w zaskarżonej decyzji nie podaje się żadnego wyjaśnienia co tego w jaki sposób Komisja ustaliła kwotę pomocy EFRR, która została przez nią założona i która teraz, według Komisji, powinna zostać jej zwrócona. Poza tym uzasadnienie jest niespójne, zawiera pominięcia, nieścisłości i błędy.
- Błąd co do okoliczności faktycznych: zaskarżona decyzja wychodzi z założenia, że dotacje na spłatę odsetek z tytułu pożyczki, która stanowi przedmiot grantu ogólnego, są wypłacane beneficjentom przez pośrednika podczas gdy jest inaczej a mianowicie są one potrącane z odsetek należnych przez beneficjentów na rzecz CGD.
- Błąd co do prawa, naruszenie zasad prawa dotyczących stosowania traktatu WE i naruszenie umowy zawartej pomiędzy Komisją i CGD: okoliczność, że w dniu 31 grudnia 2001 r. pomoc EFRR odpowiadała 82 % całkowitej sumy dotacji na spłatę należnych odsetek nie jest w tym przypadku sprzeczna z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 ⁽¹⁾. Prawdą jest, że art. 21 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽²⁾ zawiera odniesienie do zaliczek lub do płatności ostatecznych dotyczących „faktycznie poniesionych wydatków” ale istnieją obciążenia finansowe (nie płatności) odnoszące się do dotacji na spłatę odsetek, które

pojawiają się dopiero po dniu 31 grudnia 2001 r. Zobowiązania płatnicze odpowiadające przepływowi dotacji EFRR na spłatę odsetek (nienależnych) mogą być poświadczone Komisji jako faktycznie poniesione i wypłacone wydatki EFRR. Dowodem na to, że wydatki lub obciążenia finansowe są faktycznie poniesione nie jest wypłacenie zaliczki tytułem dotacji końcowym beneficjentom, ale ustalenie — czy innymi słowy „zobowiązanie do pokrycia” — obciążeń, które wynikają z umów kredytowych, które mają charakter obowiązujący i które są do tej pory wykonane. Nie ma żadnego wymogu „wypłaty dotacji na spłatę odsetek” nienależnych w dniu 31 grudnia 2001 r. ani, pomocniczo, otwarcia specjalnego konta w celu złożenia na nim wkładu państwa członkowskiego.

- Naruszenie zasad proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań: w pkt 19 i 26 zaskarżonej decyzji Komisja tłumaczy dwie alternatywne przesłanki uznania wydatków za faktycznie poniesione przed dniem 31 grudnia 2001 r. treścią wytycznych ujawnionych podczas posiedzenia Komitetu ds. Rozwoju i Rekonwersji Regionów (CDCR) w dniu 29 maja 2002 r. choć wytyczne te były przekazane CDCR po dniu 31 grudnia 2001 r. Skarżąca przyznaje, że wytyczne te mogą przyczynić się do zagwarantowania zamknięcia grantów ogólnych przeznaczonych na dotowanie spłaty odsetek oraz tego, że odsetki należne przez pożyczkobiorcę są pomniejszone o wspomniane dotacje. Jednakże decyzje wykonawcze oraz umowy zawarte w tym celu powinny także być zgodne z tymi rozwiązaniami, co nie ma miejsca w przypadku decyzji SGAlA i omawianej umowy. W tych wytycznych Komisja przyznaje, że istnieją inne metody pozwalające na uwzględnienie omawianych wydatków. Jedną z nich jest „zobowiązanie do całkowitego pokrycia” sfinansowania dotacji na spłatę nienależnych odsetek po zamknięciu programu. A to właśnie to „zobowiązanie do pokrycia” ma miejsce, gdy CGD nie może wymagać od beneficjentów większej spłaty niż odsetki pomniejszone o dotację. Zaskarżona decyzja pomija zatem rozwiązania w większym stopniu zgodne z SGAlA, bardziej wykonalne oraz mniej niekorzystne dla pośrednika i dla beneficjentów, które zarazem pozwalają także na zagwarantowanie odnośnych interesów. Poza tym, Republika Portugalska i CGD miały uzasadnione oczekiwanie, żeby grant podlegał innym warunkom niż te, które wynikają z wytycznych, o który zostały one powiadomione dopiero po zamknięciu programu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 185, str. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, str. 1).